

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: J. K.
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2018, č. j. KUŽL-55877/2017, sp. zn. KUSP-55877/2017/DOP/Mu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu dne 6. 4. 2018 se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 19. 7. 2017, č. j. MUUH-DSA/509/2017/GreV, kterým správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinného spácháním přestupku podle ustanovení §

- 125c odst. 1 písm. k) a ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).
2. V jednotlivých žalobních námitkách brojil žalobce jednak proti nedostatečným skutkovým zjištěním správních orgánů a dále proti závěru o naplnění materiálních znaků přestupku. K nedostatečným skutkovým zjištěním uvedl, že „*nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci*“ a dále že správní orgány „*nezajistily*“ přesné místo spáchání přestupkového jednání. Podle něj z běžně dostupných mapových podkladů je zcela zjevné, že místo popsané správním orgánem neexistuje. S ohledem na neschopnost stanovit přesně místo přestupku a s ohledem na předchozí bezproblémové kontroly a platnou technickou kontrolu lze podle něj pochybovat o celkovém „*zajištění*“ věci.
 3. V případě námítky neprokázání materiálních znaků přestupku uvedl, že v průběhu řízení nebylo žalobci prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil nebo narušil veřejný zájem. Za nesprávné označil tvrzení o naplnění materiálního znaku přestupku naplněním formálních znaků i to, že naplněním materiálního znaku přestupku je porušení pravidel silničního provozu a zájmu na jejich dodržování, když správní orgány stírají rozdíly mezi materiálními a formálními znaky přestupku. Závěrem k tomuto bodu zpochybnil naplnění materiálních znaků přestupku s ohledem na funkčnost vozidla.
 4. Žalovaný ve svém vyjádření namítaná pochybení odmítl a navrhl zamítnutí žaloby. K námitce nedostatečného zjištění místa spáchání přestupku uvedl, že tato námitka se poprvé objevuje až v žalobě, neboť odvolací námitky byly pouze obecné. Odkázal na fotodokumentaci ve správním spise a doložil fotografie z portálu mapy.cz, které prokazují jasnou existenci místa kontroly a zjištění přestupků s tím, že v obci M. se nachází pro každý směr jízdy pouze jedna autobusová zastávka. V případě absence posouzení materiální stránky přestupků odkázal na str. 4-6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ke skutečnostem, kterými nyní žalobce zpochybňuje závěry žalovaného, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že není úkolem žalovaného domýšlet za žalobce paletu odvolacích námitek. Z provedených důkazů podle něj jasně vyplývá, že špatný technický stav vozidla byl zjištěn náhodou silniční kontrolou a řidič nesl odpovědnost za technický stav vozidla.
 5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl za podmínek ustanovení § 51 s.ř.s.
 6. V prvním žalobním bodu brojil žalobce proti nedostatečným skutkovým zjištěním, přičemž namítal zcela obecně, že „*nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci*“, dále že správní orgány nezajistily přesné místo spáchání přestupkového jednání, ve vazbě na nedostatečné zjištění místa přestupku zpochybnil opět zcela obecně celé zjištění skutkového stavu, odkázal na bezproblémovou technickou kontrolu a označil hodnocení závad typu ostrých hran za zjevně velmi subjektivní.

7. Soud v první řadě k takto uplatněným námitkám musí konstatovat, že jsou zcela obecné a s výjimkou tvrzení o nedostatečně zjištěném místě přestupku zcela neurčité.
8. Z výroku rozhodnutí správního prvního stupně vyplývá, že vozidlo žalobce nesplňovalo technické podmínky provozu na pozemní komunikaci tím, že nesvítila kontrolka signalizace správné funkce systému ABS, na předním nárazníku byla provedena nepovolená úprava mající za následek ostré hrany karoserie, na bočních oknech byly umístěny nepovolené samolepky omezující výhled do pravého blízkopohledového zrcátka, v kabině byla umístěna záclonka na čelním skle ve výhledu řidiče, na třetí nápravě chyběl štít brzdy, byl nefunkční systém ABS a zátěžový regulátor.
9. Z obsahu správního spisu vyplývá, že poklady rozhodnutí byla jednak bohatá obrazová a video dokumentace, doklady o výsledku technických silničních kontrol ze dne 9. 12. 2016 a protokoly z ústních jednání obsahující výpověď žalobce a výpověď Bc. M. J., technika Centra služeb pro silniční dopravu.
10. Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že procesní aktivita žalobce spočívala v jeho vlastní výpovědi, ve které fakticky zjištěný skutkový stav nezpochybnil, ale pouze relativizoval hodnocení závažnosti zjištěného skutkového stavu, a dále v podáních jeho právního zástupce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně (ze dne 17. 5. 2017 a 30. 6. 2017), které byly obsahově v podstatě zcela shodné a ve kterých bylo poukazováno obecně na absenci materiálního znaku přestupku, a konečně odvolání žalobce a jeho doplnění, ve kterém poukázal na absenci následku přestupkového jednání, neprokázání porušení nebo ohrožení bezpečnosti, nedostatečné vzetí v potaz okolností spáchání přestupkového jednání, míru zavinění a pohnutku žalobce.
11. Jakkoliv žalobce v řízení nebyl zcela pasivní, jeho účast na řízení byla fakticky pouze formální bez snahy zpochybnit skutková zjištění správních orgánů nebo předejít jinou variantu skutkového děje, přičemž podle názoru zdejšího soudu lze na takovou situaci vztáhnout rozhodovací praxi správních soudů pro případy právě procesní pasivity účastníků řízení.
12. Judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky uvedeného soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, ev. ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33) rozlišuje v případě procesní pasivity účastníka správního řízení dva typy situací. V prvním případě správní orgány v samotném správním řízení opatří takovou sadu důkazů, která s ohledem na povahu věci sama o sobě povede s dostatečnou přesvědčivostí k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, přičemž zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 204/2015 Nejvyšší správní soud uvedl, že druhým příkladem bude situace, kdy *„správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností. V takovém případě postačí obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na jiné realistické varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil*

zrno od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“

13. V intencích uvedeného se vyrovnal soud s tvrzeními žalobce.
14. V případě zcela obecného tvrzení, že „*nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci*“ soud konstatuje, že veškeré zjištěné závady technického charakteru, tj. nesvítící kontrolku signalizace správné funkce systému ABS, provedení úpravy na předním nárazníku mající za následek ostré hrany karoserie, umístění nepovolené samolepky omezující výhled do pravého blízkopohledového zrcátka na bočních oknech, umístění záclonky na čelním skle v kabině ve výhledu řidiče, chybějící štít brzdy na třetí nápravě, nefunkční systém ABS a zátěžový regulátor způsobující blokadu jedné z náprav návěsu, jsou jasně prokazovány fotodokumentací, která je součástí správního spisu. Nesprávné zjištění závad odvozuje žalobce od pochybností, které vyvolává nedostatečné určení místa přestupku, což však jsou dvě zcela odlišné skutečnosti. Z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že prohlídce vozidla byla věnována detailní pozornost a jednotlivá zjištění byla řádně a podrobně dokumentována. Případné pochybení při podrobném uvedení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nemůže mít vliv na to, zda je z fotografií ve spise patrná nesvítící kontrolka ABS, existence ostrých hran na nárazníku atd.
15. Pokud žalobce odkázal na to, že vozidlo prošlo bezproblémově technickou kontrolou, tak soud musí konstatovat, že existence ostrých hran na nárazníku žalobce je zcela jasně a objektivně zdokumentována fotografiemi ve správním spise. Lze jistě souhlasit s tím, že hodnocení závad typu ostrých hran je velmi subjektivní, přesto žalobce nijak nevyvrátil, že by se o ostrou hranu nejednalo. Soudu nepřísluší v tomto řízení hodnotit činnost stanice technické kontroly, u které vozidlo žalobce bylo podrobeno technické kontrole. Úkolem soudu je posoudit skutková zjištění v tomto konkrétním přestupkovém řízení. Ze spisu jasně plyne, že nárazník nákladního vozidla je kryt ohýbaným plechem jak z přední části, tak i z boku v 90° úhlu (fakticky vytváří kvádr), přičemž hrana spojení obou plechových dílů není nijak kryta a vytváří tak masivní kovovou část s ostrým rohem ve tvaru písmene L. Je zcela zjevné, že případný kontakt s takovýmto zakončením může způsobit fatální následky. Podle názoru soudu existence ostré hrany na nárazníku tahače byla hodnocena správními orgány zcela objektivně a v souladu s prokázaným skutkovým stavem.
16. Zůstává tak tvrzení, že správní orgány nezjistily přesné místo spáchání přestupkového jednání. Místo spáchání přestupku je určeno jako „*u obce U. H. – M., na sil. I/50, v místě autobusové zastávky, ve směru na U. B.*“
17. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první tzv. „*právní větě*“: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“
18. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud

konstatoval, že „V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“

19. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu.
20. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl: „Dne 9.12.2016 v 12:14 hod. jsem se účastnil silničního provozu jako řidič nákladní soupravy taháče zn. R. M. RZ s návěsem K. RZ S uvedeným vozidlem jsem jel ze S. M. do N., po sil. I/50, kde jsem byl u obce M. staven a kontrolován hlídkou Policie ČR.“
21. Svědek J. ve své výpovědi uvedl: „Nejinak tomu bylo také dne 09.12.2016, kdy jsme spolu s policisty Odboru služby dopravní policie Zlín prováděli kontrolu nákladních vozidel u obce M. na sil. I/50 se zaměřením na technický stav vozidel a dodržování sociálních předpisů.“
22. Skutečnost, že ke kontrole došlo na autobusové zastávce, jasně vyplývá z fotografií ve správním spise (soubor 20161209_124647.jpg, příp. 20161209_124631.jpg), stejně jako to, že na této autobusové zastávce došlo k brždění vozidla, které zanechalo v prostoru zastávky stopu pneumatik (soubor 20161209_124528.jpg, příp. 20161209_124509.jpg, 20161209_124601.jpg a 20161209_124608.jpg).
23. Z uvedených důkazů nemá soud žádnou pochybnost o tom, že k přestupkovému jednání skutečně došlo v místě, které je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Skutečnost, že žalobce zpochybňuje zjištění místa spáchání přestupku až nyní v žalobě, považuje soud za účelovou obstrukční praktiku a nevidí prážadný důvod, aby bylo z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušeno, když skutečnost, že ke skutkovému jednání došlo, je jasně patrná a nikým nezpochybňovaná. Žalovaný byl konfrontován s tímto tvrzením až v žalobě a reagoval na něj kopií ze serveru mapy.cz, kterou však soud nepovažoval za nutné provádět jako důkaz, neboť zjištění, která jsou součástí správního

spisu, podle názoru soudu, plně postačovala správním orgánům k přijetí jasného závěru o místě spáchání deliktu a soud se s těmito zjištěními ztotožnil.

24. Určení místa spáchání deliktu tak má oporu ve správním spise a jeho popis ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně určitý, aby bránil vzniku překážky *ne bis in idem*.
25. Tuto žalobní námitku na základě shora uvedeného soud jako celek považuje za nedůvodnou.
26. V případě žalobního bodu, kterým žalobce zpochybňoval naplnění materiálních znaků přestupků, odkazuje zdejší soud na to, že v případě posouzení naplnění materiálního znaku přestupku nelze v běžných případech abstrahovat od posouzení naplnění jeho formální stránky. Podle Nejvyššího správního soudu totiž jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45). Zároveň ze žaloby jasně vyplývá, že žalobce naplnění formálních znaků deliktu nezpochybňuje, resp. v případě shora uvedených námitek proti zjištění skutkového stavu je žaloba nedůvodná.
27. Dále je třeba poukázat na to, že se v případě všech sankcionovaných jednání je jejich charakter ohrožovací, nikoliv poruchový, a dovozovat proto absenci materiálního znaku toho, že nedošlo k poruchovému následku, nebo i ohrožení konkrétního jedince (tj. ke vzniku konkrétního škodlivého důsledku), je chybné. K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*
28. Z obsahu správního spisu vyplývá, že se správní orgány naplněním materiální stránky zabývaly. Správní orgán prvního stupně se k jejímu naplnění vyjadřoval jednak obecně (str. 4 rozhodnutí) a dále u hodnocení jednotlivých sankcionovaných skutečností (nemožnost kontrolovat správnou funkci ABS, z čehož pramení riziko nehody, riziko zranění chodce při kontaktu s nárazníkem atd.) a vždy zcela konkrétně uvedl, v jaké skutečnosti spatřuje společenskou nebezpečnost. Jakkoliv tento termín nové trestní právo již nepoužívá, nelze pochybovat o tom, že správní orgán prvního stupně právě pomocí této formulace definoval body, v nichž spatřoval naplnění materiální stránky přestupku. Soud se s hodnocením správního orgánu prvního stupně zcela ztotožňuje.
29. Závady spojené s funkcí brzdného systému vozidla (nesvítící kontrolka signalizace správné funkce systému ABS, chybějící štít brzdy na třetí nápravě, nefunkční systém ABS a zátěžový regulátor způsobující blokaci jedné z náprav návěsu) jsou jasně ohrožujícími závadami vozidla, které mohou v konečném důsledku způsobit fatální dopravní nehody, zejména pokud se jedná o nákladní vozidlo o váze mnoha tun. Zjednodušeně řečeno, špatně brzdící auto (resp. auto, u kterého nemůže řidič řádně ověřit funkčnost všech

systemů) nemůže být účastno silničního provozu, a pokud kdokoliv řídí takové vozidlo, tak ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Pokud žalobce tvrdí, že vozidlo podle zprávy technika brzdilo normálně, tak jednak tuto zprávu nepřikládá (a tudíž se jedná o tvrzení, které nelze nijak ověřit) a dále je toto tvrzení s ohledem na zjištěný skutkový stav (nefunkční kontrolka, stopy brzdění, sedřený vzorek pneumatiky) nevěrohodné. Zároveň, i pokud by vada nastala až v průběhu jízdy, neznamena to, že vozidlo v době kontroly splňovalo technické podmínky provozu na pozemní komunikaci. Materiální stránka přestupku je zde jasně naplněna.

30. Stejně tak v případě provedení úpravy na předním nárazníku mající za následek ostré hrany karoserie soud zcela odmítá vést debatu o tom, zda je v případě takové úpravy naplněna materiální stránka deliktu. Auto s takovouto úpravou je nebezpečné komukoliv, kdo by přišel byť jen do letmého kontaktu s takovouto úpravou. Sřety chodců/cyklistů atp. s osobními auty jsou obecně velmi rizikové a s nákladními o to více, a to i v případech, kdy jsou dodrženy veškeré postupy mající za úkol ochránit při střetu ostatní účastníky provozu. Pokud kdokoliv řídí vozidlo, které ve své přední části má nainstalované kovové opláštění s tuhou ostrou hranou, řídí fakticky ostatním životu nebezpečné vozidlo. Nic na tom nemění to, že vozidlo i s touto úpravou prošlo technickou kontrolou, viz výše.
31. Obdobně jakékoliv umístění nepovolených předmětů do výhledu řidiče je nebezpečné právě pro ohrožující potenciál ve vztahu k ostatním účastníkům provozu. To platí jak pro nepovolené samolepky omezující výhled do pravého blízkopohledového zrcátka na bočních oknech (z fotodokumentace je jasně patrné, že samolepka s nápisem R. reálně blokuje výhled do bočního blízkopohledového zrcátka – srov. snímek 2016-12-09-2895.jpg), tak i pro umístění záclonky na čelním skle v kabině ve výhledu řidiče (která zjevně brání ve výhledu řidiče, jak vyplývá z fotodokumentace – srov. hlavně snímek 2016-12-09-2897.jpg)
32. Uvedené skutečnosti a závěry k naplnění materiální stránky přestupku uvedl žalobci k jeho odvolací námitce obsahově obdobně a podrobněji než soud i žalovaný v napadeném rozhodnutí, které tak není nepřezkoumatelné. Žalovaný se naplněním materiální stránky deliktů zabýval na str. 4-6 napadeného rozhodnutí, přezkum naplnění materiální stránky deliktů byl podrobný a dostatečný, jakkoliv se žalobce snaží navodit dojem, že tomu bylo naopak.
33. Z pohledu soudu je z provedeného dokazování naprosto jasné, že žalobce řídil vozidlo, které bylo potenciálně nebezpečné všem ostatním účastníkům silničního provozu, a skutečnost, že při jeho provozu nedošlo spíše štěstím žalobce k dopravní nehodě, není důvodem akceptovat to, že žalobce (stíhán objektivní odpovědností) takové vozidlo řídil. Je proto zcela zřejmý závěr soudu, že ani tento žalobní bod neshledal jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnul.

35. Výroky o nákladech řízení mají oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, pak žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. června 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.